

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze- Praha

ČÍSLO 114

3/2015

Dámy a pánové, členové klubu, přátelé.

V začátku mého úvodníku mi dovoluji, abych Vás všechny, jménem rady klubu pozval na naši tradiční výroční schůzi, která se bude konat v sobotu **10.10.2015** v Konferenčním sále Domu armády Praha na Vítězném náměstí v Praze 6.

Prostory budou otevřeny již od osmi hodin ráno, kde bude probíhat prezentace, placení členských příspěvků, vylepování známek do průkazek členů. Ty si přirozeně nezapomeňte vzít sebou. Bude také k dispozici občerstvení. Od rady klubu, všichni, kdo přijdete, dostanete poukázku na občerstvení v hodnotě 50 Kč.

V 10 hodin začne výroční schůze. Po skončení schůze bude, jak již je tradice, volná zábava. Navzdory tomu, že v přilehlé restauraci Evropa probíhá v současné době rekonstrukce, byl jsem ubezpečen vedením provozu DAP, že do té doby bude vše tak, jak jsme tomu byli zvyklí v minulých letech.

Pro ty, kteří snad ještě na našem setkání nebyli, chci připomenout spojení MHD. Nejlepší je metrem, trasa A, ze stanic Hlavní nádraží nebo z Florence do stanice Dejvická.

Pro ty, kteří by chtěli v Praze přenocovat, zajistím ubytování. V samotném DAP je hotel. Jsem ale ochoten vám zajistit ubytování na některé Vojenské ubytovně za podstatně nižší finanční částku a také v blízkosti DAP. Kdo tedy se chce ubytovat, musí mi včas napsat, abych stačil vše potřebné zajistit.

Nuž tedy přátelé. Věřte mi, že i když vás přijde hodně a my s tím budeme mít více práce, bude to pro nás jen radost, že naše práce není zbytečná. Tak tedy **10. října v Praze, na shledanou.**

Předseda rady klubu Miroslav Průžek st.

Jiří Vondrovic

V PALIČKÁCH JE MŮJ UM ... A BUM !

Praha, prosinec 1991

Další pokračování.

KOUPÍM JÁ SI...

Koupit si auto, to snad je sen každého kluka. Když ta možnost byla, proč ne! V té době měli auto již dva kolegové. Při cestách po Německu jsem navštěvoval bazary a ojeté vozy mi připadaly zrovna tak pěkné, jako nové. Na jedné štaci jsem objevil to „svoje“.

Byl to Fiat 500 neboli Krystalka, jak jsme mu se ženou později říkali. Když přišel den D, byl jsem značně rozrušen. První auto v životě. Toho dne jsem požádal Ottu, aby se mnou zajel do prodejny. Ona to vlastně ani prodejna nebyla, byl to spíš nějaký autoservis. Auto už bylo připraveno k převzetí. Ještě zaplatit a budu majitel! Rukou jsem hladil bílý lak na kapotě autíčka. V rozjímání mě přerušil majitel servisu, který mi oznámil, že si auto mohu vyzvednout u benzinové pumpy. Benzin byl v ceně. „Nikdy jsem to auto neřídil,“ říkal jsem Ottovi. „Nevadí, já pojedu před tebou a když bude červená, tak na tebe počkám,“ uklidňoval mě Otta.

Sedl jsem si již do své pětistovky a nastartoval. Jaký div, motor se rozeběhl. Zařadil jsem rychlost a auto se rozjelo. Volant!. Jo, volant, ten je tady také. Moje radost, že se auto rozjelo kupředu neměla konce. Snad proto jsem objel třikrát pumpu, až se obsluha divila, proč jezdím pořád do kolečka. Pak jsem s profesionálním výrazem vyjel. V tu chvíli pro mne neexistovalo nic jiného, než zadní světla Ottova Renaulta. Co se ale nestalo. Cesta vedla městečkem do kopečka a na tom kopečku byl semafor. Hrůza, jestli ho nestačím přejet včas. Nestačil jsem. Ottovo auto zmizelo za kopcem, červená stop. Auto zhaslo. Kde se to startuje? Nemohl jsem se orientovat, kde co vlastně je. „Zatracený auto, tak malý a ještě to nemohu najít.“ Mezitím už dvakrát naskočila zelená. Trpělivost řidičky za mnou byla nekonečná. Možná, že mi ta paní četla myšlenky. Pomalu a přesně mi najela na nárazník a přešoupla mého Fiata přes kopec. Otto čekal a tak jsme pokračovali dál. Dálnice pro mne byla přímo záchranou. Je pravda, že jsem cítil chlad, který ve voze byl, ale nevěnoval jsem tomu žádnou velkou pozornost. Kde jen může být topení? Auto jelo rychlostí asi 75 km/hod, ale dost hlasitě. Asi to tak má být. Viděl jsem, jak Otta signalizuje odpočinek. Byl jsem rád, že na chvíli vysadím. Moje vnitřní horkost svědčila o tom, že je to dost nervák, jet poprvé v životě vlastním autem. Prohodili jsme pár slov, ale se mnou stejně nebyla řeč. Očima jsem visel na svém novém autě. Vykouřili jsme cigaretu a domluvili se, na signálech, kdyby se něco přihodilo.

Otta usedl za volant, nastartoval a pomalu se vzdaloval. Já jsem také usedl za volant, ale nenastartoval. Auto bylo buď přehřáté, nebo rozbité. Co teď? Ještě jsem vyběhl za mizejícím Ottou, ale ten už byl daleko. Sám. Co dělat? Něco podniknout musím. Stát tady nebudu. V tom jsem uviděl telefonní hlásič, u nás tenkrát ještě neznámý. Když jsem zvedl sluchátko, ozvala se na druhé straně německy hovořící žena. Zalistroval jsem v hlavě a lovil slovíčka, která by mne vyprostila z této překerní situace. Začal jsem tím, že jsem auslendr a že mám kaput auto. Hlas na druhé straně odpověděl: čekejte, jede tam policie. Ztuhl jsem. Co řeknu, až bude chtít řidičák? Měl jsem totiž oprávnění jen na motorku. Neuplynulo ani pět minut, a policista byl tady. Starší pán, usměvavý, a hned se zeptal, co s tím mám. Pokrčením ramen jsem naznačoval, že nevím. Policista si nechal otevřít motor a prohlásil s výrazem znalce, že to bude přehřátý. Ptal se, jestli nemám klíč na svíčky. Když viděl, že si se mnou moc nepokeká, vyndal si svoje nářadí a začal svíčky čistit. Místo hadru vyndal svůj kapesník a pokračoval v činnosti. Po zašroubování svíček na místo dal pokyn, abych auto nastartoval. Motor naskočil. Oba jsme se

spokojeně dívali na kouřící výfuk. Lámanou němčinou jsem se zeptal, kudy se jede na Mende, což byla naše další štace. Policista mi řekl, že mám jet za ním, že mi ukáže, kde se musí sjet z dálnice. Vyjeli jsme. Po několika kilometrech jsem zahlédl Ottovo auto, ale Otta nikde. Báł jsem se zastavit a tak jsem pokračoval dál. Když jsme dojeli k odbočce, policista zablikal a pokračoval ve svém směru.

Dojel jsem na místo dřív než Otta. Byl jsem zvědav, co se stalo a kde vlastně byl, když jsem ho míjel. Otta odpovídá: „Když jsi dlouho nejel, měl jsem obavy jestli se něco nestalo a zastavil jsem. A když jste mě míjeli, byl jsem v příkopu, protože stání na dálnici je zakázáno.“ Ještě dodal, že když viděl policejní auto, nabył dojmu, že jsem zatčenej.

Při kávě jsem se zeptal Otty, kolik může mít auto rychlostí. Otta se usmál a odpověděl: „No předpokládám, že čtyři.“ Při rekapitulaci své jízdy jsem si uvědomil, že jsem čtyřku ani jednou nezařadil a že ji to moje auto asi nemá. Nebył jsem však o tom přesvědčen a tak jsem si počkal, až se setmělo, a šup do auta. Musím tu čtyřku přece najít. Tam, kde moje stálo, stál i sloup elektrického vedení. Když jsem zařadil zpátečku, auto se pohnulo. Pohnulo se ale dopředu a přímo na sloup. Ozdobná lišta na dveřích ulétla a dveře se promáčkly. Škoda nebyla veliká. odebral jsem se zpátky do maringotky a ulehl. Je dobře, že to auto má i čtvrtou rychlost. Otta zavřel dveře do maringotky a den pro nás oba skončil. Dobrou noc.

Druhý den ráno jsem vyskočil z palandy a utíkal ven, abych zjistil, jestli to všechno nebył sen. Nebył. Vedle maringotky stála pětistovka s promáčklými dveřmi, ale nevypadalo to tak strašně jako včera. Jeden dělník v cirkuse byl autoklempíř a za krabičku cigaret to dal brzy do pořádku.

Na tomhle place jsme zůstali asi tři dny. Poslední den jsem stačil ještě vyprat. Když se Otta ptal, co budu dělat s mokrým prádlem, ubezpečil jsem ho, že mám přece vůz a prádlo pověsím na další štaci. Přijeli jsme tam s Ottou jako první. Cirkusplac byl daleko od města v takovém d'olíku. Nikde ani noha, stráně zelené travou a dole staré volejbalové hřiště s jedním sloupem na síť. Dostal jsem nápad, co kdybych natáhl šňůru na prádlo od tyče k autu? Natáhl jsem. Prádlo viselo, ale protože bylo bezvětrí, ani se nepohnulo. Sedl jsem si tedy do auta a začal jsem objíždět kolem sloupu. Vypadalo to jako v grotesce. Po druhém kole se provaz začal namotávat na tyč a nakonec se přetrhl. Prádlo dopadlo na zem do škváry. No co, tak to vyperu zítra znovu. Zaparkoval jsem auto na nejvyšším místě a spolu s Ottou jsme odešli do města. Bylo již pozdní odpoledne. Vrátili jsme se asi za dvě hodiny. Na place bylo rušno. Některé maringotky už stály na svém místě. Sloni pobíhali po kopečku a pásli se. Ale moje auto na kopečku nebylo! Začal jsem lítat po place jako strelenej. Vykřikoval jsem na kolemjdoucí dělníky a artysty. Ti se jen usmívali. Buďto nerozuměli, nebo z toho měli švandu. „Někdo mi ukradl auto!“ křičel jsem a zoufale se rozhlížel. V tom jsem si všiml, že jeden z indických slonů nechce do stáje. Musel pro něj dojít domptér. Když doběhl až na ten kopeček, zavolal: „Dort ist ein Wagen!“ (tam je nějaký vůz). Brzy se všechno vysvětlilo. Všude už byla udusaná tráva a tak slon hledal čerstvou. Ta byla jen pod mým vozem. Jak se k ní snažil dostat, nadzvedl zadek vozu. Auto jako po skluzavce sjelo do vedlejší zahrady. Požádal jsem několik silných mužů a auto jsme vprostili ze zajetí.

Konec sezony byl ve městě zvaném Wuppertal. Cirkus stál na místě tři dny. Radost všech byla veliká. Konečně domů! Čekala na mě mladá žena a tříletý syn. Ještě nakoupit dárky a odehrát pět posledních představení. Na

cestu jsem se domluvil s kolegou saxofonistou, abych měl s sebou někoho, kdo by v případě nutnosti mohl řídit. Cesta naštěstí proběhla až na menší opravu bez velikých závad. Dovezl jsem saxofonistu až před dům, tam jsme se rozloučili a já pokračoval směrem do Vršovic, ke své milované rodince. Neměl jsem s sebou klíče od domu a tak jsem musel nejdříve ke svým rodičům. To bylo objímání. Rychle jsem vyklopil zážitky a mazal domů. Dveře, to je velice zajímavé zařízení, které odděluje nebo otevírá. Tu listopadovou noc otevřela moje milovaná žena. Objetí, polibky i slzička se vloudila. Z temnoty pokoje se vypotácel klučik a rozespale si mnul oči, které mu oslnilo světlo. Dívej, kdo přijel! Chlapec zíral na muže, jenž byl označen za otce a ježž osm měsíců neviděl. Po chvilce váhání se oba k sobě pevně přitiskli.

Radostí bez sebe jsem vybalil všechny hračky, které jsem měl pro syna na Vánoce. Nevím, kdo měl tehdy větší radost, jestli já, nebo můj syn. Tak skončila sezona 1967.

*****

Naši jubilanti

90 let	Josef Kočárek	2.8.	Václav Kruliš	30.10.
85 let	Josef Němec	21.8.	Josef Růžička	17.12.
	František Lukavec	1.10.		
80 let	Augustin Krafka	28.7.	Miroslav Šrámek	19.9.
	John Bladon	6. 8.	Vladimír Vraňovský	20.11.
	Jiří Hlaváček	21.8.	Jiří Krejčí	11.12.
	Alois Kondziolka	28.8.	Josef Mysliveček	18.12.
	Jaromír Seiml	29.8.	Jiří Vagenknecht	20.12.
75 let	Gerbert Wagner	2.7.	Alois Sucháň	16.10.
	Ing. Jaroslav Páč	9.7.	Luděk Zavřel	29.12.
	Ing. Jiří Jirsa	7.8.		
70 let	Jiří Křen	27.10.	Jiří Staněk	31.12.

BLAHOPŘEJEME!

Uprostřed měsíce května, přesně 16.5 tohoto roku měl sraz u Rozvařilů v Praze v 5.patře OD Bílá Labuť poslední ročník, který absolvoval v Liberci, ročník 1955-1958. Bylo to letos 60 let od nástupu do školy. Rozeslal jsem všem kolegům, na které máme kontakt pozvánku, která vzbudila velký ohlas a byla tak dobře hodnocena, že jsme se rozhodli jí tady publikovat. Ta řekne mnohé o naší náladě:

Spolužáci, kolegové, kamarádi.

Není to sice až tak radostný fakt, ale letos uplyne 60 let od roku, kdy jsme jako mladí kluci po ukončení základní školy -táhli velký dřevěný vojenský kufr a hledali cestu do kasáren, kde tehdy sídlila VHŠ -přišli hned po vstupu, dřív než jsme se nadáli, o své úžasné účesy ve stylu „na Emanu“

nebo jiná dokonalá hára, která neodolatelně přitahovala zájem dívcin z naší poměrně věkově úzké zájmové skupiny

- měnili za pomoci našich třefáků naše moderní různobarevné oblečení s tehdy nepřekonatelně moderními úzkými kalhotami s aspoň 8cm vysokými záložkami za fádni khaki uniformu ze skladů sovětské armády
- měnili úžasné polobotky s aspoň třikrát obsívanou podrážkou za onuce a okované vojenské „püllitry“
- stáli s holými lebkami na chodbě a poslouchali človíčka Adlera, že jedna pára boty sem a druhá pára boty tam se nebude tolerovat.

Šel čas a s ním se začal měnit dětský hlásek několika posledním nešťastníkům, (kteří často sloužili k hloupému posměchu těm z nás, kteří odmutovali jen o několik málo týdnů dřív) na mužný bas. Postupně jsme během tří let nabyli přesvědčení, že naše proměna v dokonalé muže a profesionální muzikanty je dokončena, že nás náš život plně odmění za roky strádání a že se nám konečně naplní sliby, které jsme před nástupem dostávali. Toto však bude předmětem oslavy až za tři roky, neboť teprve tehdy přišla doba, kdy našim nejdůležitějším a jistě i nejpříjemnějším zájmem se stalo předávání vlastní genetické informace příštím pokolením.

Dnes, kdy jsme už toto období splnili, jsme ve stádiu, kdy do popředí našich aktivit se dostaly vzpomínky. Vzpomíná se dobře, rádo, ale jistě budete souhlasit s tím, že akce kolektivního vzpomínání má hodně co do sebe. Proto na žádost skutečně mnohých z vás svolávám u příležitosti

diamantového výročí našeho nástupu do VHŠ

setkání v Praze, dne 16. května 2015 v 5. patře OD Bílá labuť. Začátek bude v 10 hod. Ti z vás, kteří budou mít zájem pobýt v Praze několik dní, dejte vědět a já se pokusím zajistit místa ve voj. ubytovně. Cena je 160 Kč za noc a lůžko.

Přes počáteční velký zájem, těsně před termínem setkání se bohužel začaly množit omluvy kolegů, kterým do toho něco přišlo, ať už to byl kšeft

nebo je zklamalo zdraví. Omluvilo se 6 kolegů. Někteří napsali alespoň pěkný dopis ve kterém poslali účastníkům své pozdravy. Dopisy jsem ovšem kolegům přečetl a dočkaly se potlesku.

Setkání dále probíhalo v atmosféře přiměřené našemu věku. Ti, kteří řídili pili jen nealko, ostatní jen tolik alko, kolik jim dovolilo zdraví. A zdá se mi, že to bylo dost přísné. Na druhou stranu jsme se najedli velice dobře, protože restaurace U Rozvařilů, jak je známo, je jednou z nejlevnějších a přitom velmi chutných restaurací.

Požádal jsem svého švagra, aby nám dělal fotografa. Mají 4 děti a tak je v této věci dost zbláhý. Nadělal spoustu pěkných fotek, které jsem umístil na web galerie, kde si je mohou všichni zájemci znající heslo nejen prohlédnout, ale také stáhnout. Kromě toho také natočil video, ale zatím o něj nikdo neprojevil zájem.

Na závěr nějaká ta statistika. Kolik nás mělo nastoupit nevíme, několik slabochů se obrátilo hned před dveřmi holiče a dalo zpátečku. Nastoupilo nás 101 a absolvovalo 98. O pěti nic nevíme. 40 kolegů prokazatelně zemřelo. Osm je nedostupných (v cizině, nekomunikují). Takže 46 kolegů je aktuálně dostupných. Na skupinové fotografii je nás 25, jenže po odchodu fotografa přišel ještě Mirek Kejmarů, který využil přestávky při zkoušce orchestru a přiběhl se podívat, což jsme ocenili. Výsledkem tedy je, že se našeho srazu zúčastnilo 56,52% kolegů. To je zdá se mi velice dobrá účast a kdyby se dostavilo i těch 6, kterým to na poslední chvíli nevyšlo, účast by se vyšplhala na fantastických skoro 70%. Další sraz plánujeme za 3 roky na 60 let výročí absolutoria. Několik kolegů ze vzdálených míst východního Slovenska se hlásilo, že na toto výročí určitě přijede. Tak doufejme, že slib splní i když zdraví za tyto 3 roky lepší bude těžko. Bude nám 77-78 let.

liří lirsá

V poslední době opustili naše řady :

Josef Soumar *8.8.1931 +22.5.2015 VHŠ 1946-48 flétna - bicí

Jiří Stárek *14.5.1933 +8.6.2015 VHŠ 1948-51 klarinet profesor pražské konzervatoře

Vladimír Haas *5.10.1934 +8.7.2015 VHŠ 1949-52 klarinet-harfa

František Trnka *24.12.1928 +11.7.2015 VHŠ 1946-47 pozoun- baryton člen ÚH a PH Praha

Vladimír Malík *1951 *23.8.2015 VHŠ 1966-1970 baryton-kontrabas

kontrabasista orchestru FOK

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Antonín Kühnel

Já a Japonsko.- další pokračování

Jak jsem jezdil do školy na kole, měl jsem možnost se podívat zblízka na rýžová pole a systém jejich zavlažování. Má cesta vedla rýžovými poli, zvanými „tambo“, která se na jaře napouštějí vodou z nejbližších potoků, či říček a často se do nich dostanou i malé rybky, ráčkové, či pulci. Jakmile se rýžová pole napustí, objeví se bílí ptáci „širasagi“, podobní volavce, kteří se brouzdají v polích, loví tyto vodní živočichy a živí se jimi. Vypouštění těchto tambo na podzim před sklizní mi pak vždy

připadalo kruté vzhledem k rybkám, které zůstaly na poli, odkázány zemřít na suchu.

V polovině druhého roku se mi najednou ozval pan Itó z učitelského ústavu v Ósace s nabídkou dvouleté smlouvy na místo profesora a dirigenta školního orchestru. Finanční podmínky byly výborné a tak jsem se rozhodl toto místo přijmout. Pan Itó mi řekl, že mne doporučil pan profesor Hagiwara z Musašino Academia Musicae, profesor skladby, jehož jsem dobře znal. Toto angažmá bylo podmíněno přestěhováním se do Ósaky. Souhlasil jsem i s tím, jelikož jsem se správně domníval, že když si dobře zkoordinuji rozvrh hodin, budu moci učit na obou školách současně. Skutečně se mi povedlo dojednat si rozvrh tak, že v Ósace jsem učil v pondělí a ve středu a v Gifu v úterý a v pátek. Zůstal mi i čas věnovat se dechové hudbě v Ovari Ičinomija. Díky tomuto stěhování jsem bohužel zažil velmi nepříjemnou situaci. Pan Kambala koncertní mistr amatérského orchestru v Gifu, mi zařídil přes svého vlivného známého výhodný státní byt v Gifu, na něž jsou dlouholeté pořadníky, za výhodných podmínek. Nyní, když jsem tento byt opouštěl, bylo mojí povinností oběma poděkovat za jejich snahu a omluvit za to, že z Gifu odcházím proti jejich přání. Vysvětlil jsem mu, že mám v úmyslu se ženit a že by tento dvoupokojový byt pro 3 lidi nestačil. Z uvedeného je zřejmé, že bez známých a vlivných konekcí jste v Japonsku bez šancí.

Přestěhování do nového bytu v Imazato (Ósaka) mi zdarma provedl pan Hajaši, jenž mi byl zavázán za telefonování do USA a překládání přijímacích formulářů na hudební konservatoř pro jeho dceru. Vypůjčil si nákladňák a naložil naše věci a moje pianino, které jsem od něho koupil se slevou až po kabinu řidiče. Nám s Alanem nezbylo než jet šinkansenem.

Naše nové bydliště byl rohový dům, který se nacházel na břehu řeky Hirano a pod viaduktem vlaků společnosti Kintecu v Imazato (Ósaka). Byt byl poměrně laciný, ale brzy jsem pochopil proč. Přes den a až do půlnoci nad námi projížděly vlaky v plné rychlosti, takže jsme se nemohli soustředěně dívat jak na televizi, tak poslouchat rádio. Vždycky když projížděl vlak byl zvuk televize zahlušen do úplné nesrozumitelnosti. V létě pak po té říčce Hirano plavaly kusy výkalů a strašně to páchlo. Navíc se k tomu objevila spousta komárů a člověk nemohl spát. Nejdříve jsme zkoušeli t.zv. "katoli senkó", to jsou pomalu hořící doutnáky, jejichž kouř zapuzuje komáry. Tento kouř je nepříjemný a nemohli jsme při tom spát. Pak jsem zakoupil takový malinký přístroj na baterii, který se připevní na zeď a vydává ultrazvuk, jenž je rovněž zapuzuje. Alan mi říkal, že ten ultrazvuk slyší, ale já už jsem ho neslyšel. To nás konečně komárů zbavilo.

Učitelský ústav Ósaka je na rozhraní kraje Ósaka a Nara situovaný na vysoké hoře. Od nádraží Ósaka kjóiku dajgaku to bylo asi 20 minut stoupání, než se člověk dostal nahoru, kde byl komplex 5 univerzitních budov - prostorů ústavu. Jedna z nich je určena hudební výchově. Jsou zde učebny specializované na všechny hudební nástroje a velká aula na zkoušení školního orchestru a vnitřní koncerty. Stálý profesorský štáb čítá 5 lidí, ostatní profesori jsou zde jen výpomocně. Já jsem byl ovšem na stálý dvouletý úvazek, coby šestý stálý profesor. Tito stálí profesori byli pověřeni výukou celých skupin technicky podobných nástrojů: profesor Itó učil nejen trubku, ale i hornu, posau a tubu, prof. Inagaki učil nejen housle, ale i violu, dále profesor zpěvu učil veškeré hlasové obory atd. Po roce mého působení zde byl vybudován systém eskalátorů zdola od nádraží až nahoru, takže cesta nahoru se zkrátila o 5 minut a také výstup nahoru se zlehčil. Já vedl školní orchestr

a učil nepovinné dirigování.

Koncerty školního orchestru se konaly dvakrát do roka a na podzimním koncertu, vždy před vánocemi se provozoval Händlův Mesiáš. To byla specialita tohoto ústavu, jelikož jinde se v tuto dobu dávala vždy Beethovenova 9. symfonie. Výtěžek za vstupné na koncerty školního orchestru a sboru byl vždy věnován na charitativní účely.

Druhým rokem jsem se na radu mé přítelkyně přestěhoval do města Ašija, více na západ směrem ke Kóbe. Ašija bylo velmi krásné město se širokými ulicemi a zahradami, známé po celém Japonsku jako město bohatých lidí. Byl jsem sám rád, že jsem se zbavil toho bytu v Imazato. Sice mi ho platila škola, ale pro jeho nesmírnou hlučnost jsem se rád stěhoval, přestože nový byt jsem si musel sám platit. Byl to pěkný byt a proto jsem si jej zařídil trochu komfortněji. Zakoupil jsem si „bóonšicu“, což je zvukově izolovaný prostor, který se umísťuje v části některého většího pokoje. Slouží zejména hudebníkům, aby cvičením nerušili ostatní nájemníky v domě. Netušil jsem ovšem, co se za rok přihodí!

Bylo to 17. ledna 1995 ráno kolem páté hodiny. Já i Alan jsme spali v postelích, které jsme si zakoupili, abychom konečně mohli spát „po evropsku“, ne na zemi na matracích jako Japonci. Najednou se ozval zvuk podobný hromu a podlaha pod námi vyskočila do výše několika centimetrů. Bóonšicu s pianinem se pohnulo a sklouzlo po parketové podlaze asi o jeden metr! Strachem vyděšený Alan přiběhl z druhého pokoje a vlezl si ke mně do postele. Vypadalo to jako konec světa! Na Alana spadl křišťálový lustr, ale díky tomu, že byl přikryt tlustou dekou, nic se mu nestalo. Lustr v mém pokoji se rozhoupal až narážel na strop. Lednička se zřítla na podlahu, skleničky a veškeré nádobí se vysypalo z příborníku a roztránilo na kusy. Zůstalo nám jen několik skleniček a talířů, které jsem předešlý večer už nestačil umýt a uklidit a nechal je v dřezu.

Když se rozednilo, osmělili jsme se a vyšli na balkón. Otevřel se nám hrůzostrašný pohled na okolní domy. Vedle našeho betonového domu byly po obou stranách japonské dřevěné domy, oba dva v troskách. Na sutinách levého domu několik lidí odstraňovalo zlámaná prkna, či části zastřešení, vedle nich seděla paní domu a naříkala. Lidé pracovali nesmírně intenzivně a hle! Najednou se objevila ruka jejího manžela celá modrá. Byl mrtvý, zasypán a pohřben za živa. Majitelé druhého dřevěného domku měli štěstí, že se jim podařilo včas uniknout. Dům byl rovněž v sutinách. Náš dům, ač moderní, železobetonový byl prasklý šikmo shora dolů, ale díky bohu to přežil. Řada dvoupatrových domků hned u nádraží byla zredukována na jednopatrové tím, že se celá druhá patra probořila do prvních a usmrtila lidi, kteří v nich spali. Hned u nádraží byla železná dvoupatrová konstrukce, která sloužila jako parkoviště aut. I ta se zřítla a veškerá auta byla na padrť. Několik domů lehlo popelem, jelikož byla zima a lidé si topili naftovými kamny, která se převrhla a vznítla. Toto zemětřesení bylo druhé největší v celé historii Japonska. Lehlo při něm rozvalinami celé město Kóbe a přilehlá oblast směrem až k Ósace. Vzhledem k tomu, že bylo zimní období, ve starých dřevěných japonských domech se topilo naftou. Při zemětřesení se kamna převrhla a rozlité nafta se vznítla. Jelikož v Kóbe byly na několika místech domky soustředěny blízko u sebe, vznítily se jeden od druhého. Silnice vedle našeho domu, která vede do Kóbe byla první 3 dny od rána do noci přeplněna auty, motocyklisty a různými jinými povozy, které směřovaly do Kóbe s nákladem sanitárního zboží a naopak povozů, které směřovaly z Kóbe do Ósaky s lidmi, jejichž domy byly úplně

zničeny. V důsledku zničení kolejí přestaly jezdit vlaky a já se nemohl dostat do školy. Oprava byla naplánována až do konce března, tedy na dobu 2 měsíců. Nebylo se čemu divit, vždyť nejen kolejnice, ale i celé násypy po nichž jezdily vlaky do Kóbe, byly vyvráceny. Tak jsme byli nuceni se s Alanem přestěhovat. Silnice byla na několika místech zatarasena zřícenými domy a přes den nebylo vůbec možno se na ni dostat. Tak jsme měli jedinou možnost se přestěhovat v noci. Museli jsme se stěhovat už proto, že já jsem musel ještě učit v učitelském ústavu Ósaka, kam jsem dojížděl vlakem, ale i proto, že od zemětřesení v našem domě a v celé Ašije kromě elektřiny nic nefungovalo. Voda byla uzavřena a jednou denně přijela cisterna s pitnou vodou, ale než jsme se vzpamatovali, byla voda přidělena místním obyvatelům, kteří věděli kdy a kde ji budou distribuovat. Díky tomu hned první den se nám ucpal záchod a ani prádlo jsme si nemohli vyprat. Druhý den přivezli francouzské minerální vody do místního obchodu, který přežilo zemětřesení, avšak jedna půllitrovka stála 100 jenů (asi 20Kč). Koupil jsem jich 10 na pití, ale z nouze jsme ji lili do nádržky záchodu, abychom mohli spláchnout. Rovněž plyn byl zastaven, ani jídlo jsme si nemohli ohřát. Když jsme se potřebovali vykoupat, museli jsme jet oba dva na kolech do nejbližší stanice vlakové společnosti Hankjů, která byla od nás přes hodinu vzdálena. Tam jsme vsedli do vlaku, jeli do Ósaky se vykoupat ve veřejných lázních (sentó) a vyprat si prádlo v pracích automatech za 200 jenů. Také jsme využili veřejnou toaletu. Veřejné toalety jsou v celém Japonsku zdarma. Byli jsme rádi, že Ósaka nebyla do té míry postižena jako Ašija a že jsme zde mohli jít na teplou večeři do místního restaurantu. Ještě 2 dny jsme podobně cestovali do Ósaky a zpět, ale bylo hned jasné, že takhle to dál nejde a tudíž se musíme přestěhovat. Zrušili jsme nájemnou smlouvu a našli si nový nájem v okrese Nara (za Ósakou), až kam toto zemětřesení nedosáhlo a vše bylo v pořádku. Dojížděli jsme pak oba dva do Ósaky obráceným směrem - z východu.

Japonsko je zemí přírodních kalamit. V zimě to je přílišné sněžení jako v lednu 2006, kdy v některých oblastech napadlo až 3,80 m sněhu, pod jehož tíhou se prolomilo mnoho střech japonských dřevěných domů. Zahynulo pod nimi ke stu lidí. Někteří starší občané vylezli na střechu, aby sníh odklidili a zahynuli tak, že sklouzli se střechy dolů do nakupeného sněhu, odkud se již nevyhrabali. Silnice v těchto oblastech byly uzavřeny provozu a místní obyvatelé neměli po dobu 10 dnů vůbec přístup k nákupu důležitých potravin, či topné nafty.

Ve druhé polovině června a první polovině července panuje kromě ostrova Hokaidó období monzunových dešťů. Přináší s sebou záplavy v níže položených oblastech, sesuvy půdy, mnohdy i celých zalesněných částí hor a kopců, které často smetou domy pod nimi. Před několika lety se takto sesul vysoký kopec na silnici pod ním, zavalil a rozdrtil projíždějící auto a v něm matku se dvěma malými dětmi. Jejich vyhrabávání trvalo 3 dny a když se záchranářům konečně podařilo se dostat až k tomu autu, našli matku a starší dceru již mrtvou. Díky velkému štěstí jednorozční syn byl ještě naživu, což se stalo obrovskou událostí toho roku. Dodnes televize toho chlapce, který už chodí do školky, občas ukazuje.

V září a říjnu řadí tajfuny, které vyvracejí stromy z kořenů a bortí dřevěné domy a vše, co je v jejich cestě.

Celoročním problémem jsou hejna vran, které se živí odpadky velkoměst. Japonci nepoužívají naše popelnice a kontejnery. Vyhazují odpadky z domácnosti v igelitových pytlích vždy ve stanovený den před dům. Vrány se

naučily okamžitě pytle roztrhat a vybírat si z nich požitelné zbytky. Roztahují tak obsah pytlů po chodnicích. Uklízeční čtyři pak naloží pouze roztrhané pytle a ostatní musí uklidit majitel domu. V poslední době Japonci udělali výzkum, který sledoval vliv barvy pytle na chování vran. Zjistili, že když pytle mají žlutou barvu, vrány si jich neвшímají. Proto jsou v současnosti odpadkové pytle stále více vyráběny v barvě žluté.

Co si vybaví každý Čech, když se řekne "Japonsko"? Je to především Fudžijama, samuraj, gejša, bonsaj, kenzan, cunami, sumo, kendó, džudo a aikidó. V mnoha případech však naše informace o těchto tradičních japonských pojmech není dokonalá a liší se od skutečnosti. Hned na příklad žádný Japonec nepojmenuje největší japonskou horu Fudžijama, ale FUDŽISAN. Slovo „jama“ sice znamená v japonštině horu, ale čte se jama jen v některých případech. Čtení japonštiny vůbec je velmi složité. Rozlišuje se dvojí způsob čtení Kunjomi a Onjomi. Děti se učí ve škole denně několik hodin psát a číst jednotlivé znaky kandži oběma způsoby, každou kandži asi stokrát, zkrátka než si zapamatují jak se píše a čte. Další nedorozumění se vyskytuje v naší představě pod pojmem „gejša“. Evropané vidí pod tímto pojmem japonskou kurtizánu, ale pravda je dnes jiná! Gejši jsou mladé dívky, vychovávané ve hře na šamizen (japonský strunný nástroj podobný kytarě), v aranžování květin (umění s ustálenými pravidly, japonsky zvané "ikebana"), ve zpěvu, v tanci a společenském chování. Jsou pak využívány jako společníce při různých shromážděních, party anebo na objednávku i pro soukromé osoby s úkolem bavit společnost svým uměním. Je to tedy slušné a žádané povolání. Je ale pravda, že před II. sv. válkou často posloužily svému zákazníkovi i sexem. Také japonské slovo „cunami“ se stalo mezinárodním výrazem pro živelné pohromy způsobené mimořádně vysokou vlnou způsobenou zemětřesením mořského dna.

Sumo je prastarý japonský sport, provozovaný od nepaměti. Jeho první záznam je z roku 712 v knize Kodžiki. Zde se praví, že Japonsko vzniklo výhrou zápasu bohů bez zbraní - tedy při zápase Sumo - a Bůh, který vyhrál, stvořil Japonsko. V roce 23 před našim letopočtem prý byl na příkaz japonského císaře Suinin vybojován zápas Sumo mezi dvěma siláky, z nichž jednoho se císař obával. Tímto způsobem prý jej dal zlikvidovat. Až do 18.století, kdy se ustavil ring v dnešní podobě, zápas Sumo trval až do konečného zabití poraženého. Po ustálení dnešních pravidel začali někteří japonští šlechtici podporovat vítěze zápasu finančně a tak vznikly nynější třídy (kasty) Sumo. Profesionální Sumo bylo ustaveno v roce 1761.

Kendo se vyvinulo z Kendžucu, jenž povstalo z vlastních bojových akcí a šarvátek se zdůrazněním na sebeobranu. V době uzavření Japonska světu (1603-1867) se při jeho provozování dbalo i na jeho estetickou a duševní náplň. Po porážce Japonska americkou flotilou generála Perry v roce 1853 postupně upadlo v zapomenutí také díky tomu, že byl vydán zákaz nosit katanu (japonský dlouhý, po obou stranách ostrý meč), jenž byl v době císaře Tokugava a jeho následníků výsadou samurajů (japonských šlechticů). V roce 1873 bylo Kendo opět oživeno, avšak meče byly nahrazeny holemi. V roce 1882 byla založena instituce Kodokan a 1886 se začalo pravidelně vyučovat v hodinách tělesné výchovy ve školách. Konečně v roce 1964 bylo přijato jako disciplína do olympiády.

Aikidó je zápas, jehož pravidla vyvodil jeho zakladatel Šodo Morita z pravidel Sumo, Kendo a Džudo výběrem principů se zaměřením na přátelské sportovní utkání bez rizika zranění. Nemá tak dlouhou tradici jako ostatní 3 disciplíny bojového umění, ale v poslední době se hodně prosazuje.

Hned v druhém roce mého pobytu v Gifu jsem získal příležitost řídit symfonický orchestr v Kjótě, Kjóto Kangengakudan. Byla to smlouva na 3 koncerty v parcích Kjóta v parném létě. Vzpomínám si, že jsem propotil několik košil. Při prvním koncertě jsem si nemyslel, že bude tak horko a neměl jsem v rezervě žádné tričko ani košili na převléknutí. Manažér orchestru pan Watanabe si toho všiml, zašel během koncertu do blízké prodejny a koupil mi lehkou košili. Poděkoval jsem mu za pozornost a chtěl jsem mu to zaplatit, ale on že ne! Tedy jsem mu dlužen až dodnes. Na jednom z těchto koncertů účinkoval též místní sbor spolu s orchestrem a zpíval populární japonské písně jako Hamabeno Uta, anebo Širetoko rjodžó. Tyto koncerty měly velký úspěch.

Ještě v témže roce jsem získal další kontakty. Byl jsem požádán o řízení 9. symfonie Beethovena s orchestrem Ósaka Symfoniker. Kromě toho jsem s nimi měl ještě několik dalších koncertů. Jeden koncert doprovodu sólistů na klavír, kde vystoupila mladá 10 letá sólistka, při jejímž vystoupení jsem byl doslova šokován chybou mně naprosto nepochopitelnou a nikde jinde ani ve světě, pokud je mi známo, nepopsanou. Dívka při hře v jednom okamžiku ztratila kontrolu obou rukou tak, že pravá hrála o takt napřed a levá o takt pozadu. Zřejmě nebyla činnost jejích rukou kontrolována intelektem, ale ruce byly podřízeny mechanickému drilu takže se pohybovaly nezávisle na sobě. Naštěstí po několika těchto nesynchronizovaných taktech byla orchestrální mezihra a po ní bylo vše opět v pořádku. Na dalším koncertě jsem se náležitě zapotil, jelikož jsem měl za úkol doprovázet japonský melodram, k němuž jsem dostal scénář (samozřejmě v japonštině) a musel jsem vždy v pravý čas nastoupit s orchestrem. Dalo mi to moc práce orientovat se v dialozích. Hovořilo se velice rychle a ač jsem již japonsky uměl, nestačil jsem je sledovat. Musel jsem si najít nářky na které jsem pak reagoval.

Také jsem byl požádán o řízení několika školních koncertů s Kansai Philharmony. Koncerty se konaly ve školách anebo v koncertních sálech. Když byl na programu klavírní koncert, konaly se v sálech, jelikož školy většinou nevlastní vhodné nástroje na koncerty se sólovým klavírem.

V Japonsku je hra na klavír nesmírně oblíbená a téměř každé druhé dítě chodí do dětských kurzů hry na klavír, jež pořádá Yamaha a Kawai, které mají hudební školy po celém Japonsku. Díky tomu jsou koncerty na jejichž programu je nějaký klavírní koncert nejlépe navštěvovány. Naše stěhování do našeho příštího bytu v „Mimi naši“ v kraji Nara se protáhlo díky přeplněným silnicím tak, že jsme v brzkých ranních hodinách sotva dorazili do Ósaky, tedy na půl cesty. Rozhodli jsme se vyspat se v Ósace v hotelu. Sotva jsme zalehli, bylo tady další zemětřesení - dozvuky toho hlavního „Hanšin daj šinsaj“. Bylo sice menší, ale jelikož jsme byli z Ašije vynervováni, nemohli jsme usnout až do rána. Ráno jsme zaplatili za nocleh a vydali se do Mimi naši - našeho nového bytu.

*****

Kontaktní adresy:

Předseda:

Miroslav Průžek Babákova 2153/8 148 00 Praha 4 Chodov

mobil:724146800, e mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

web stránka Klubu absolventů:KAVK.cz

e mail: predseda@kavk.cz

Ekonom:

Ing. Jiří Jirsa Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10

mobil: 777666096, e mail: jjirsa@seznam.cz

Redakce Zpravodaje:

Milan Kasan U Parku 2588 413 01 Roudnice nad Labem

mobil: 603983408 e mail: kasanovi@seznam.cz

Naše webové stránky : www.kavk.cz

ÚČTY u Fio Banky

(číslo BÚ 2800198771/2010) – běžný (B)

(číslo FK 2800198772/2010) – FIO konto-spořicí (S)

*****

Koncertní účinkování ÚH AČR do konce roku 2015.

28.8. VDO zahajovací koncert Oslav Maršála Radeckého Olomouc Horní náměstí 20:00

4.9. VDO zahájení fest. DH Fišerův Bydžov Nový Bydžov Jiráskovo div. 19:00

10.9. VDO promenádní koncert Městská knihovna Praha 17:00

8.10. VDO koncert "láska v hudbě" Měst.knih.Praha 17:00

27.10. VDO koncert Rudolfinum 19:00 výročí vzniku ČSR

11.11. VDO koncert pro vál. veterány Rudolfinum 19:00

19.11. VDO koncert "filmová hudba" Měst.knih.Praha 17:00

20.11. VDO koncert pro vál. veterány (Legie) Valtice 16:00

3.12. Měst.knih.Praha vánoční koncert 17:00 (budeme muset změnit termín
pravděpodobně na 10.12.)

3.12. výroční koncert vzniku ÚH AČR Rudolfinum 19:00

*****

FESTIVALY A PŘEHLÍDKY V ROCE 2015

14. - 16.8. Setkání muzikantů v Bílých Karpatech – Valašské Klobouky

28. - 30.8. Mezinárodní lázeňský festival dechových hudeb Karlovy Vary

29. - 30.8. Festival DH Pod Javorinů – Strání

30.8. 13. ročník festivalu Z oboch břehů Moravy – Holíč (Slovensko)

4. - 5.9. 19. Fišerův Bydžov – festival DH Nový Bydžov

5.9. 13. přehlídka dechových hudeb – Košťálov

5.9. Mezinárodní koncert dechových hudeb „Z jižních Čech a Moravy“-
Chýnov

5.9. Festival DH – Nýřany

5. - 6.9. 45. Fadrhonsova Dobrovice

19.9. Poncarovy Zdice

25. - 27.9. Vejvodova Zbraslav

10.10. Přehlídka |DH Muzikanti, hrajte! - Výstaviště Flora Olomouc

25.10. Den s dechovkou – Skuteč

25.10. Setkání malých dechových hudeb – Zbraslav u Brna

ZPRAVODAJ č.114 vydala rada klubu - září 2015.